

10/05/2026

Ο Μάνης στη Μητρόπολη Αθηνών

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

©Γραφείο Τύπου Ι.Μ. Μάνης

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος Γ', κατόπιν ευλογίας του Μακ. Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου, τέλεσε την Κυριακή της Σαμαρείτιδος (10 Μαΐου 2026) την Θ. Λειτουργία στον Καθεδρικό Ναό των Αθηνών (Μητρόπολις) πλαισιούμενος από τους ιερείς του Ι.Ναού και τους διακόνους, ως και κήρυξε τον θείο λόγο.

Παραθέτουμε παρακάτω τὸ κήρυγμα τοῦ Σεβασμιωτάτου:

Στόν διάλογο μέ τήν Σαμαρείτιδα, ὁ Κύριος ἀποκαλύπτει ὅτι «Πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰω. 4,24).

Ἄς προσεγγίσουμε τόν λόγο αὐτό περισσότερο:

Πνεῦμα ὁ Θεός.

Εἶναι ὁ ὅρος πού ἀποδίδεται στό ὑπερβατικό τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός, δηλαδή, δέν εἶναι ὕλη. Ὡς λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος: «Οὐδέν ἄλλο δηλοῖ ἢ τό ἀσώματον». Δέν εἶναι ἕνα ἀντικείμενο. Πνεῦμα ὁ Θεός σημαίνει ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἀκατάληπτος. Δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς γνώσης ἀπό τίς σελίδες μιᾶς ἐγκυκλοπαίδειας. Κατά τόν Ἱ. Δαμασκηνόν: «Ἄπειρον οὖν τό θεῖον καί ἀκατάληπτον καί τοῦτο μόνον αὐτοῦ καταληπτόν, ἡ ἀπειρία καί ἡ ἀκαταληψία». Τήν ἔννοια τοῦ Θεοῦ δέν μπορούμε νά συλλάβουμε ἐπακριβῶς, πολλῶ μᾶλλον νά διατυπώσουμε μέ λέξεις. Εἶναι εὐκολότερο νά πεῖς τί δέν εἶναι ὁ Θεός, παρά νά καθορίσεις τί εἶναι.

Ὁ Θεός εἶναι ἄπειρος (α στερ. + πείρας, πέρας), χωρίς πέρας. Ὁμιλοῦμε περί τοῦ ἀχωρήτου τοῦ Θεοῦ καί συνάμα περί τῆς πανταχοῦ παρουσίας Του. Δέν περιορίζεται καί περιβάλλεται σέ κάποιο χῶρο. Ὁ ἱερός Ψαλμωδός λέγει: «Ποῦ πορευθῶ ἀπό τοῦ πνεύματός Σου καί ἀπό τοῦ προσώπου Σου ποῦ φύγω; ἐάν ἀναβῶ εἰς τόν οὐρανόν, Σύ ἐκεῖ εἶ, ἐάν καταβῶ εἰς τόν ἄδην, πάρει· ἐάν ἀναλάβοιμι τάς πτέρυγάς μου κατ' ὄρθρον καί κατασκηνώσω εἰς τά ἔσχατα τῆς θαλάσσης, καί γάρ ἐκεῖ ἡ χεὶρ Σου ὀδηγήσει με καί καθέξει με ἡ δεξιὰ Σου» (Ψαλμ. 138,7-10). Καί βέβαια, τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ δέν μπορούμε νά τήν κατανοήσουμε. Μόνο μέ τίς ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ γίνεται ἀντιληπτός ὁ ὕψιστος στόν ἄνθρωπο καί κατά τήν «δεκτική δύναμη ἐκάστου».

Εἶναι ἀναφής (=α στερ. + ἀφή). Δέν μπορούμε νά τόν ψηλαφίσουμε. Εἶναι ἀνέγγιχτος. Δέν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος μέ τίς πέντε αἰσθήσεις του νά δεῖ καί προσεγγίσει τό Θεό. Μετά τήν πτώση μας δέν μπορούμε μέ αὐτά τά χοϊκά μάτια μας νά δοῦμε τό Θεό. «Οὐδεὶς τόν Θεόν ἑώρακε πώποτε» (Ἰω. α', 18). Τά εἴδωλα πού ἔφτιαξαν οἱ ἄνθρωποι, γιά θεότητες, μπορεῖς νά τά ψηλαφίσεις, γιατί εἶναι ὕλη, πέτρα, ξύλα, μάρμαρο ἢ κάποιος ἄλλος ἄνθρωπος ἐξουσίας.

Εἶναι ἀκόμη ἀναπόδεικτος. Δέν ἀποδεικνύεται. Εἶναι ἔξω ἀπό τά φυσικά ἀντικείμενα καί φαινόμενα. Εἶναι πέρα ἀπό τήν ἐπιστημονική ἔρευνα. Ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς λέγει: «Ἀναπόδεικτος ὁ Θεός καί οὐκ ἔστιν ἐπιστημονικός». Δέν εἶναι γιά τό μικροσκόπιο, οὔτε τό τηλεσκόπιο καί γιά μαθηματικούς ὑπολογισμούς ἢ γιά τήν Τεχνητή Νοημοσύνη. Καί ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀναζητεῖ τό Θεό μέ τέτοιο λαθεμένο τρόπο, τόσο χάνεται ἀπό μπροστά του.

Ὁ Θεός εἶναι αἰώνιος. Δέν ἔχει ἀρχή, δηλ. εἶναι αἰδῖος (=ἐκ τοῦ ἀεί, πάντοτε), οὔτε

καί τέλος. Είναι άτελεύτητος. Είναι υπεράνω τῶν ὀρίων τοῦ ἀστρονομικοῦ καί κοσμικοῦ χρόνου. Δέν ὑπάρχει γιά τό Θεό, χθές, αὔριο, παρελθόν ἢ μέλλον. Είναι τό Α καί τό Ω, ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος, ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, ἡ ἀρχή καί τό τέλος κατά τήν θεία Ἀποκάλυψη.

Ὁ Θεός εἶναι ἀναλλοίωτος. Δέν μεταβάλλεται. Είναι ὁ Αὐτός στούς αἰῶνες. Είναι ἄτρεπτος, «οὔτε μειούμενος οὔτε αὔξων», ὡς λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων.

Καί ὁ Θεός ἀκόμη εἶναι Παντοδύναμος, Παντογνώστης, Πάνσοφος, Δημιουργός τοῦ σύμπαντος κόσμου ὀρατοῦ καί ἀοράτου καί Πλάστης τοῦ ἀνθρώπου, κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν, μέ τά ὑψιστα δῶρα: Τό λογικό καί τό αὐτεξούσιο καί στόχο τήν τελείωση τοῦ ἀνθρώπου, τήν θέωση, τοῦ «ὄρᾶν τόν Θεόν». Είναι Πανάγαθος. Ὁ Προφητάναξ θά πεῖ: «Οἰκτίρμων καί Ἐλεήμων ὁ Κύριος, Μακρόθυμος καί Πολυέλεος» (Ψαλμ. 102,8). Καί ὁ μοναδικός ὀρισμός, θά λέγαμε, στή Κ. Διαθήκη εἶναι αὐτός πού ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν» (Α' Ἰω. 4,8). Ἐπί πλέον ὁ Θεός εἶναι Δίκαιος «ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ» (Ψαλμ. 144,17). Είναι Πανάγιος. Θεός ἀληθινός. Εἷς Θεός.

Ὡστόσο, ὁ Θεός αὐτοαποκαλύφθηκε στούς ἀνθρώπους ὡς Ἁγία Τριάδα. Τοῦτο εἶναι θεῖο μυστήριο. Τό υπέρτατο μυστήριο. Μονάς ἐν Τριάδι. Τριάς ἐν Μονάδι. Καί ὡς λέγει ὁ Ἱ. Δαμασκηνός: «Ἔχομεν μίαν οὐσίαν, μίαν θεότητα ἐν τρισί τελείαις ὑποστάσεσιν... ἀσυγχύτως ἠνωμέναις καί ἀδιαστάτως διαιρουμέναις». Ἡ δέ δυνατότητα γνώσεως τοῦ Θεοῦ εἶναι νά ἐπικοινωνήσουμε μέ τόν Χριστό. Γνώση τοῦ Θεοῦ σημαίνει σχέση μέ τόν Χριστό. Ἐκεῖνος, ὁ Χριστός, μᾶς ἐξηγεῖ ποῖος εἶναι ὁ Θεός. «Ὁ Μονογενής υἱός ὁ ὢν εἰς τόν κόλπον τοῦ Πατρός ἐκεῖνος ἐξηγήσατο» (Ἰω. α',18). Κόλπος τοῦ Πατρός σημαίνει τά ἀπόρρητα τοῦ Πατρός, αἱ βουλαί τοῦ Θεοῦ. Καί «ἐξηγήσατο» σημαίνει ὅτι ὁ Χριστός, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς

φανέρωσε καί μᾶς κατέστησε γνωστόν τόν Θεόν. Εἶναι ἡ θεία Διδασκαλία Του. Ἔτσι ὅποιος συνδέεται μέ τόν Χριστό, συνδέεται καί μέ τόν Πατέρα τοῦ Υἱοῦ. Καί ἡ θεία Του ἐντολή εἶναι, ὡς εἶπε καί στή Σαμαρείτιδα: «Δεῖ προσκυνεῖν Αὐτόν (τόν Θεόν) ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ». Καί ὡς γράφει ὁ Ἄπ. Παῦλος, προσκύνηση μέ λατρεία λογική καί εὐάρεστο στό Θεό «μετά αἰδοῦς καί εὐλαβείας» (Ἐβρ. 12,28).

Ὅστόσο, διαπιστώνουμε ἕνα γεγονός. Ὅ,τι τό πῶ πάναρχαιο καί τό πάντοτε ἐπίκαιρο ἐρώτημα εἶναι: Τί εἶναι ὁ Θεός; Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μιλοῦν γιά τό Θεό. Ἄλλοι γιατί πιστεύουν σ' Αὐτόν. Ἄλλοι γιατί ἀμφιβάλλουν γιά τήν ὑπαρξή του. Ἄλλοι γιατί τόν ἀρνοῦνται καί τόν πολεμοῦν. Ἀλλά, γιά ὅλους εἶναι σημεῖον ἀναφορᾶς. Στό βάθος τοῦ εἶναι του ὁ ἄνθρωπος ἀποδεικνύεται ὁ αἰώνιος ἀναζητητής τοῦ Θεοῦ ἕως ὅτου ἀναπαυθεῖ ἡ ψυχή του σ' Αὐτόν. Καί ὁ Θεός ἐξακολουθεῖ συνεχῶς νά ἀποκαλύπτεται.

Καί ὅσο ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦμε νά ἐκμηδενίσουμε τόν Θεό, τόν ἑαυτό μας μηδενίζουμε. Καί ὅσο ἐκεῖ πού ὁ Θεός βάζει τελεία, ἐμεῖς βάζουμε ἐρωτηματικό, τόσο τό πρόβλημα ἐξακολουθεῖ νά εἶναι δικό μας καί ἄλυτο. Καί ὅσο κι ἂν ἐμεῖς κάνοντας ἀνυπακοή στό θεῖο θέλημα κρυβόμαστε καί φοβούμενα τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, τόσο ὁ Θεός μᾶς καλεῖ. «Ἀδάμ ποῦ εἶ»; Ἄνθρωπε ποῦ εἶσαι; Καί ὅσο κι ἂν βασιζόμαστε στό ἐγώ μας μέ ἀλαζονεία, τόσο ἀκούγεται ἡ φωνή: «Τάδε λέγει Κύριος. Καί εἶπεν ὁ Θεός». Εἶναι ἡ θεϊκή φωνή. Ἡ φωνή τοῦ οὐρανοῦ. Ἄραγε ἀκοῦμε αὐτή τήν φωνή;

Ἀδελφοί μου,

Ἡ Σαμαρείτιδα γέμισε τήν ὑδρία της ἀπό τό ζωντανό νερό. «Ἵδωρ ζῶν». Δηλαδή, βρῆκε τό Θεό. Καί κατάλαβε ὅτι «Πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν

πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Καί ἔγινε ἡ Φωτεινὴ καί ἡ Ἰσαπόστολος καί Μάρτυς.

Καί σύ, πλήρωσον τήν ὑδρία σου ὕδωρ ζωῶν!

Πλήρωσον τήν καρδία σου.

Θεόν, ζῶντα, αἰώνιον καί ἀληθινόν.

[Για το φωτογραφικό υλικό πατήστε εδώ.](#)